Nr. 8. Lublin, dnia 24 grudnia 1924 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Cena niniejszego numeru wynosi 35 groszy. Dziennik wysyłany będzie po wpłaceniu raty prenumeracyjnej na II półrocze r. b. w kwocie 1 złoty i 50 groszy. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. W ogłoszeniach opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 50 groszy, za szpaltę 30 złp., za stronę 60 złp. Za ogłoszenia o zagubionych dokumentach liczy się 10 groszy od jednego wyrazu. Wszelkie należności należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędnościowej na konto czekowe Nr. 100.200.

Redakcja: Gmach Urzędu Wojewódzkiego Niecała Nr. 14, drzwi 19 (I p.)
Administracja: „ „ „ w Wydz. V (III p.).

A.

156.

Rozporządzenie Nr. 1 Wojewody Lubelskiego z dnia 11 grudnia 1924 r. *w sprawie przepisów porządkowych na drogach publicznych.*

L. 14989/II.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 636) oraz § 3 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 26 czerwca 1924 r., regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr, 61, poz. 611) zarządzam co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Pojęcie drogi publicznej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia obejmuje nie tylko samą jezdnię, lecz całą szerokość gruntu, zajętego przez drogę, oraz budowle i urządzenia do niej należące, łącznie z pasami przydrożnemi, bądź stanowiącemi przynależność drogi, bądź to pozostawionemi przez właścicieli przydrożnych gruntów wolnemi od uprawy—w myśl art. 11 powołanej ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

§ 2. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosują się do wszelkiego rodzaju dróg publicznych bez względu na to, w czyim zarządzie się znajdują, oraz z jakich funduszów są utrzymywane.

Przepisy ruchu publicznego dotyczą ruchu pieszego pojazdów zaprzęgowych, jazdy na rowerach, jazdy konnej i pędzenia lub prowadzenia zwierząt.

Do ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych na drogach publicznych stosują się przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 587), które pozostają w swej mocy i obowiązują nadal wspólnie z niniejszem rozporządzeniem.

§ 3. Panowie Starostowie mogą wydawać szczegółowe rozporządzenia i przepisy w ramach niniejszego rozporządzenia odnośnie do dróg powiatowych i gminnych.

II. Zakazy niszczenia dróg.

§ 4. Zabrania się niszczyć i uszkadzać drogi publiczne oraz wszelkie przynależności i urządzenia drogowe.

§ 5. Zabrania się włóczenia po drogach publicznych wszystkich przedmiotów mogących psuć drogę.

Przedmioty takie winne być wiezione na kołach lub saniach.

§ 6. Szerokość obręczy kół pojazdów powinna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 150 kilogramów na centymetr bieżący szerokości obręczy.

Powierzchnia żelaznych obręczy, stykająca się z jezdnią, powinna być zupełnie gładka, przyczem wyjątki są dopuszczalne tylko dla maszyn rolniczych, ciągnionych po drogach. Jednakże koła takich maszyn nie powinny posiadać nierówności, niszczących nawierzchnię drogi.

§ 7. Zabrania się zanieczyszczać drogi przez wyrzucanie lub rozsypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, pozostawianie padłych zwierząt, wylewanie nieczystości, sprowadzanie na drogę odpływów z urządzeń gospodarskich i fabrycznych, wreszcie przez rzucanie na drogę wszelkich przedmiotów i materjałów, mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów, jako to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali; szkła i t. p.

Zwierzęta, padłe na drodze publicznej, powinien właściciel ich usunąć w ciągu 24 godzin; w przeciwnym razie będzie to uczynione na jego koszt przez organa zarządu gminnego.

§ 8. Zabrania się tratować rowy, skarpy (stoki) nasypów i wykopów, pasy przydrożne, przejeżdżać przez nie, przepędzać i wypasać bydło, zwierzęta pociągowe, trzodę i ptactwo domowe, skopywać pobocza (burty) i skarpy, zasypywać rowy, kanały i przepusty drogowe, oraz zaorywać drogę.

§ 9. Zabrania się osobom nie uprawnionym korzystać z trawy, rosnącej w rowach przydrożnych oraz na skarpach, poboczach i pasach przydrożnych.

§ 10. Zabrania się bez pozwolenia właściwego zarządu drogowego składać na drodze wszelkiego rodzaju materjały, narzędzia, towary i t. p.

Zakaz powyższy nie dotyczy chwilowego, a koniecznego złożenia przedmiotów przy naładunku lub przeładunku.

§ 11. Zabrania się rozkładać otwarte ogniska w odległości mniejszej niż 150 metrów od mostów drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, zaopatrzonych w odpowiednie tablice ostrzegawcze, oraz palić tytoń na takich mostach. Również zabrania się przechodzić i przejeżdżać z ogniem lub niezamkniętem paleniskiem maszyn po mostach z drewnianemi pokładami, wreszcie rozniecać ogień, zakładać popasy lub noclegi pod wszelkiemi mostami.

§ 12. Zabrania się bez specjalnego pozwolenia przeciągać lub przewozić przez mosty ciężary, przekraczające dopuszczalne obciążanie mostu, wskazane na tablicy przy wjeździe.

W razie potrzeby wzmocnienia mostu, koszta z tem wzmocnieniem wziązane, a określone przez właściwy zarząd drogowy, ponosi przewożący.

III. Przepisy, dotyczące ruchu na drogach.

§ 13. Ruch pieszy wzdłuż drogi powinien odbywać się tylko na specjalnych ścieżkach lub chodnikach, w braku zaś tych urządzeń — na poboczach (burtach) drogi.

W razie niemożności użycia poboczy ruch pieszy może odbywać się na jezdni, lecz jak najdalej od środka drogi.

Ruch pieszy grupami (pochody, procesje, pogrzeby i t. p.) powinien o ile możności zajmować tylko prawą połowę jezdni (w kierunku ruchu).

§ 14. Ruch pojazdów zaprzęgowych i zwierząt pędzonych lub prowadzonych na drogach bitych i brukowanych powinien odbywać się na twardej nawierzchni.

§ 15. Szybkość ruchu na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystających i powinna być taka, aby woźnice, cykliści i jeźdźcy w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mogli dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego oraz ochrony dróg i mostów.

Na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg i mostach drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-

drewnianej, dłuższych nad 20 metrów, zabrania się jechać z szybkością większą niż 6 klm. na godzinę (szybkość konia w stępie).

Na skrzyżowaniach dróg w polach i miejscowościach otwartych prowadzący pojazd ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającymi się po swojej lewej stronie, a powinien ustąpić pierwszeństwa zbliżającym się ze swej prawej strony.

§ 16. Wszelkie pojazdy zaprzęgowe, utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób na mocy pozwoleń wydanych na prawo utrzymywania przedsiębiorstw przewozowych, z wyjątkiem pojazdów osobowych nie więcej niż na 4 miejsca powinny być zaopatrzone w hamulce.

W każdym razie do hamowania wozów zabrania się używać łańcuchów, haków lub innych przyrządów, któreby niszczyły drogę.

Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi.

§ 17. Obrys pojazdu, to jest szerokość jego łącznie ze wszystkiemi występami, lub szerokość ładunku pojazdu będącego w ruchu na drodze publicznej nie może przekraczać 2,5 metra, o ile nie otrzymano zezwolenia właściwego zarządu drogowego.

Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4 metrów nad powierzchnią drogi.

§ 18 Każdy zaprząg powinien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko przy taborach, gdzie jeden woźnica może prowadzić dwa wozy, jeden za grugim, zaprzężone najwyżej w jednego konia każdy.

§ 19. Bezpośrednio jeden za drugim nie może jechać więcej niż 6 wozów. Odległość pomiędzy grupami po 6 wozów, powinna wynosić najmniej 30 metrów.

§ 20. Konie w zaprzęgu na drogach publicznych powinny być okiełznane.

Zaprząg powinien być taki, aby woźnica w każdej chwili mógł panować nad pojazdem.

§ 21. Woźnicy podczas jazdy zabrania się spać na wozie i opuszczać go bez dozoru.

Zabrania się również urządzać postoje na drodze.

W razie przypadkowego wstrzymania jazdy należy wóz sprowadzić na prawą stronę jezdni (w kierunku ruchu), jaknajdalej od środka drogi i przy odejściu woźnicy od wozu konie wyprząc.

§ 22. Wszystkie pojazdy, znajdujące się na drogach publicznych, poza obrębem miejsca zamieszkania właściciela (wsi, osady, miasta i t. d.), z wyjątkiem osobowych pojażdów, nie służących do celów zarobkowych, powinny mieć napisy, albo być zaopatrzone w tablicę o wymiarach nie mniej niż 25×15 cm., umieszczoną z lewej strony pojazdu, a zawierającą jasno i czytelnie wypisane w języku polskim imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela lub nazwę i adres firmy, fabryki majątku i t. p.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do pojazdów rządowych, których sposób oznaczania będzie ustanowiony, w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych i Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, przez Władze rozporządzające temi pojazdami.

§ 23. Każdy pojazd, znajdujący się nocą na drodze publicznej o twardej nawierzchni, a w taborach pierwszy i ostatni pojazd, powinien być z nastaniem ciemności oświetlony przynajmniej jednem białem światłem, widocznem zdaleka.

§ 24. Każda osoba, jeżdżąca na rowerze po drogach publicznych, powinna się zaopatrzyć w imienną kartę rowerową, bez fotografji, wydaną przez władze administracyjne I instancji na stosowną piśmienną prośbę.

Przed wydaniem karty rowerowej powinien urząd wydający kartę przekonać się, że proszący jest obznajmiony z przepisami ruchu na drogach publicznych, zawartemi w dziale III niniejszego rozporządzenia i w dziale F rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1922 r. o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 537).

Kartę powyższą powinni używający rowerów na dzogach publicznych mieć przy sobie i okazywać na każde żądanie zaprzysiężonej służby drogowej, organów Policji Państwowej i urzędów gminnych.

§ 25. Rowery, używane do jazdy na drogach publicznych, powinny być zaopatrzone w dobrze działający hamulec, oraz w dzwonek, jako sygnał ostrzegawczy, a z chwilą nastania zmroku w zapaloną latarkę o białem swietle.

Zabrania się używać przy jeździe na rowerze innych przyrządów jako sygnałów dźwiękowych.

§ 26. Jadący na rowerach po drogach bitych lub brukowanych mogą używać poboczy (burt) o ile to nie utrudnia ruchu pieszego, odbywającego się po tych poboczach.

Zabrania się używać do jazdy na rowerze chodników w obrębie miast i miejsc zamieszkałych.

§ 27. Rowery z przystosowanemi motorami (silnikami) napędowymi podlegają przepisom o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (§ 2).

§ 28. Zabrania się pędzić drogą publiczną zwierzęta bez dostatecznego dozoru, a mianowicie: jeden poganiacz może pędzić najwyżej 15 sztuk koni lub bydła, albo 40 sztuk owiec lub trzody chlewnej.

Przepis powyższy nie stosuje się do pędzenia bydła z miejsca postoju na pastwisko i odwrotnie.

§ 29. Zabrania się pozostawiać dzieci na jezdni dróg publicznych bez opieki, oraz wypuszczać na drogi zwierzęta i ptactwo domowe.

§ 30. Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek.

Zabrania się również używać sani bez dyszla lub hołobli mających zaprząg tylko z postronków lub pasów.

§ 31. Zabrania się przewozić ciężary na drogach publicznych saniami, których płozy mają w części dolnej mniej niż 120 ctm. długości i mniej niż 10 ctm. szerokości.

§ 32. Zabrania się wozić drogą publiczną bez przykrycia lub też wystawiać wzdłuż drogi lub przy drodze przedmioty, mogące płoszyć zwierzęta pociągowe i bydło, albo wywoływać u ludzi przestrach lub obrzydzenie.

§ 33. Ze względu na stan mostów lub nawierzchni drogi, jako też ze względu na specjalne warunki bezpieczeństwa ruchu, mogą właściwe władze czasowo zabraniać lub ograniczać ruch pojazdów, albo niektórych ich rodzajow, na określonych odcinkach dróg.

IV. Postanowienia końcowe.

§ 34. Czuwanie nad przestrzeganiem powyższych przepisów jest obowiązkiem zaprzysiężonej

służby drogowej, organów Policji Państwowej i urzędów gminnych.

§ 35. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl postanowień ustawy z dn. 7 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszej, karze grzywną do 500 zł lub aresztem do dwóch miesięcy. Grzywny nieściągalne należy zamieniać na areszt niedłuższy niż trzy miesiące.

Oprócz tego winni są obowiązani wynagrodzić wyrządzoną szkodę.

§ 36. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dz. U. Woj. Lub.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 26 czerwca 1924 r., regulujące używanie i ochronę dróg, obowiązuje od dn. 18 lipca 1924 r. z tem, że:

1) pojazdy będące już w dniu tym w ruchu powinny być przystosowene do wymagań przepisów § 6 najpóźniej w ciągu dwóch lat, t. j. do dn. 18 lipca 1926 r. oraz przepisów §§ 16, 22 i 23 najpóźniej w ciągu jednego roku, t. j. do dn. 18 lipca 1925 r.

§ 37. Niniejsze rozporządzenie powinno być wywieszone w starostwach, urzędach gminnych miejskich i wiejskich, jak również treściwie ogłaszane na tablicach przy drogach i mostach.

Wojewoda Lubelski
w. z. *Dr. St. Bryła.*

157.

Rozporządzenie Nr. 2 Wojewody Lubelskiego z dnia 11 grudnia 1924 r. *w sprawie urządzenia i utrzymania zajazdów przy drogach publicznych.*

L. 14989/II.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dn. 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 656) oraz § 3 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 26 czerwca 1924 r., regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr. 61 poz. 611), zarządzam co następuje:

Urządzenie i utrzymanie zajazdów.

§ 1. Przy wszelkich zakładach i urządzeniach, związanych z postojem pojazdów, powinna być pozostawiona wolna od zabudowań przestrzeń poza bocznym rowem przydrożnym, wystarczająca dla pomieszczenia tej ilości pojazdów (tak osobowych jak i wozów ciężarowych), jaka, według przewidywań przy zakładaniu zajazdu, może się gromadzić w czasach najbardziej intensywnego ruchu (targi, jarmarki, odstawa buraków i t. p.).

W razie niedostatecznej szerokości pasa gruntu, przeznaczonego na zajazd pomiędzy zakładem a rowem przydrożnym, powinien być urządzony plac dla zajazdu o odpowiedniej powierzchni obok zakładu lub poza nim.

Rozmiary placu, przeznaczonego na postój pojazdów, oznaczy w każdym poszczególnym wypadku odnośna władza, wykonywująca utrzymanie drogi, na podstawie opinji właściwego zarządu drogowego i zwierzchności gminnej.

Przepisy powyższe mają zastosowanie do istniejących zakładów i urządzeń, o ile miejsce i warunki na to pozwalają.

§ 2. Miejsca, przeznaczone na zajazdy, jak również dojazdy do tych zajazdów z dróg powinny posiadać twardą nawierzchnię.

Przy wyborze rodzaju umocowania powierzchni placu i dojazdu należy stosować się do wskazówek właściwego zarządu drogowego, które powinny być udzielane z uwzględnieniem warunków miejscowych.

§ 3. Wszelkie roboty, dotyczące urządzenia i utrzymania zajazdów i dojazdów do nich, będą wykonywane staraniem i kosztem właścicieli lub dzierżawców odnośnych zakładów i urządzeń, według wskazówek właściwego zarządu drogowego.

§ 4. Właściciele i dzierżawcy zakładów i urządzeń, wyszczególnionych w § 1 mają obowiązek utrzymywania zajazdów i dojazdów do nich w stanie należytej czystości — jakoteż ustawienia i utrzymywania znaków, sporządzonych według wskazówek zarządu drogowego, z tablicami głoszącemi zakaz urządzania postoju na jezdni i poboczach drogi przed zajazdem.

§ 5. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl postanowień ustawy z dnia 7 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszej karze.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dz. Urz. Woj. Lub.

§ 7. Niniejsze rozporządzenie powinno być wywieszone w starostwach i urzędach gminnych miejskich i wiejskich.

Wojewoda Lubelski
w. z. *Dr. St. Bryła.*

158.

Rozporządzenie Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania epidemji na obszarze Województwa Lubelskiego *w przedmiocie domów mieszkalnych dla stałych robotników rolnych i służby folwarcznej.*

L. 1268/IV.

Na zasadzie art. 2 i 3 p. C. Ustawy z dnia 14/VII 1920 r. o utworzeniu Urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do Walki z epidemjami (Dz. U. Nr. 61 poz. 388) oraz na zasadzie Ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów budowlanych na obszarze byłego zaboru rosyjskiego (Dz. Ust. Nr. 73 poz. 715) zarządzam co następuje:

I. Co do domów nowoznoszonych.

a) nowowznoszone domy na mieszkania dla stałych robotników rolnych i służby folwarcznej, winny być budowane na miejscach suchych o ile możności wzniesionych na gruncie przepuszczalnym;

b) mieszkania powinny się składać conajmniej z 2 pomieszczeń (izba i kuchnia) oraz sieni. Powierzchnia izby powinna wynosić najmniej 15 metrów kwadratowych;

c) dom powinień być tak wzniesiony, aby do okien w izbach był dostęp światła słonecznego;

d) we wszystkich pomieszczeniach powinny być szczelne podłogi drewniane i pułapy. Podłogi gliniane lub z ubitej ziemi są nie dopuszczalne;

e) stale wszystkie okna winny być otwieralne, w każdem pomieszczeniu w jednem oknie powinien być lufcik.

Na zimę muszą być okna podwójne. W oknie posiadającem lufcik, musi być lufcik i w oknie podwójnem.

f) naokoło domu powinien być urządzony spadek dla wody deszczowej, aby niemożliwić tworzenie się kałuż. Koło domów zaleca się urządzanie ogródków.

g) przy budynkach mieszkalnych, w odległości od domu mieszkalnego i studni przynajmniej 10 metrów, powinny być zbudowane ustępy. Liczba sedesów powinna odpowiadać zaludnieniu (przynajmniej jeden sedes na 15 mieszkańców). Jako zbiorniki ekskrementów mogą służyć podstawiane na twardem nieprzepuszczalnem podłożu szczelne taczki lub beczki, albo szczelne doły.

Obory i chlewy mogą być wznoszone w odległości przynajmniej 10 metrów od domu mieszkalnego i od studni.

Zorganizowanie regularnego opróżniania dołu ustępowego należy do obowiązków właściciela domu.

Pozatem nowowznoszone domy muszą odpowiadać wymaganiom obowiązujących przepisów budowlano-policyjnych dla wsi.

II. Co do domów istniejących.

a) właściciel domu obowiązany jest dokonywać remontu i dbać o to, aby dachy, ściany, drzwi, okna podłogi i t. d były w porządku.

b) właściciel domu obowiązany jest doprowadzić do porządku zgodnie z wymaganiami obowiązujących przepisów, podwórka, ustępy, gnojówki, śmietniki i t. d

c) właściciel domu obowiązany jest doprowadzić mieszkania do takiego stanu, aby odpowiadały one wymaganiom postawionym w punktach d), f) i g) domom nowowznoszonym.

Ze względu na wyjątkowe warunki, w których kraj nasz się znajduje zezwalam rozłożyć zaprowadzenie w pomieszczeniach mieszkalnych szczelnych podłóg na lat 4 pod tym jednak warunkiem, że co rok będzie wykonaną przynajmniej $^1/_4$ część całej tej roboty. Dla urządzenia lufcików pozostawia się termin do dnia 1 października 1925 r.

III. Co do utrzymywania w czystości domów zajmowanych przez robotników rolnych i służbę folwarczną.

a) Mieszkańcy domów dla robotników i służby folwarcznej obowiązani są utrzymywać w całości, w należytym porządku i czystości mieszkanie, podwórko, ustępy oraz obejście.

b) Zabrania się trzymać w mieszkaniach inwentarz żywy i drób.

c) Zabrania się wyrzucać śmiecie i wylewać nieczystości koło domu, a nie w miejsce na ten cel przeznaczone.

Uporczywe niestowanie się mieszkańców domów folwarcznych do powyższego rozporządzenia, może dać podstawę pracodawcy do wystąpienia na drodze sądowej o usunięcie z zajmowanego mieszkania na zasadzie p. c) części II art. 11 Ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. Ust. Nr. 39 poz. 406 z 1924) i zwrócenia się do Komisji Rozjemczej o rozwiązanie umowy o pracy przed terminem.

Wykroczenie przeciwko powyższym przepisom i zarządzeniom wydanym na ich podstawie podlegają karze przewidzianej w art. 8 Ustawy z dnia 14/VII 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 61 poz. 388) oraz § 19 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 9 poz. 89) a mianowicie karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywnie do 100 zł., względnie karze grzywny i a resztu łącznie.

Rozporządzenie niniejsze obowiązują od daty ogłoszenia go w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego.

Lublin, dnia 21 listopada 1924 r.

Wojewoda Lubelski
w. z. *Dr. St. Bryła.*
Nadzwyczajny Komisarz do zwalczania epidemji na terenie Województwa Lub.

159.

Okólnik (327) Wojewody Lubelskiego do PP. Starostów Województwa Lub. *w sprawie wydawnictw pornograficznych.*

L. 9967/P· B.

W czasach ostatnich daje się zauważyć fakt rozpowszechniania wydawnictw posiadających wybitne cechy pornografji.

Wydawcy istniejących i nowopowstających czasopism oraz broszur o charakterze pornograficznym nie szczędzą starań w kierunku najskuteczniejszego zareklamowania swych wydawnictw wśród szerokich warstw społecznych licząc przeważnie na młodzież szkolną, dla której szczególną zachętą do kupna takich wydawnictw jest ozdabianie poszczególnych numerów rysunkami, przedstawiającymi sceny, podniecające wyobraźnię, oraz wizerunkami nagich lub prawie nagich kobiet w pozach drastycznych.

Jednym z najbardziej wypróbowanych systemów sprzedeży wydawnictw pornograficznych jest wystawianie ich na widok publiczny przez sprzedawców w koszach na ulicach miast oraz na wystawach księgarń podrzędniejszych w sposób, który zwraca uwagę ze względu na jaskrawość rysunków lub pikanterję tytułów.

Fakt istnienia zbyt dużej ilości wydawnictw, których celem jest właściwie podrażnienie instyktów lubieżnych i krzewienie rozwiązłości, musi być uznany za zjawisko wysoce ujemne w obecnych warunkach naszego życia, zwłaszcza, gdy w związku z ogólnem obniżeniem się poziomu moralnego w okresie powojennym, zasady, ogłoszone w tego rodzaju wydawnictwach, mogą mieć większe szanse powodzenia i co za tem idzie wywrzeć w daleko większym stopniu wpływ demoralizujący, niż w okresie życia normalnego.

Nie trzeba uzasadniać, że najbardziej ujemny wpływ wydawnictwa powyższe wywierają na młodzież szkolną, która spotykając prawie na każdym kroku druki pornograficzne, kupuje nieraz za ostatni grosz „literaturę" pornograficzną i wchłania w siebie zgubną jej treść, do czego nawet jest niejednokrotnie zachęcana przez sprzedawców.

Uważając, że 1) obowiązkiem władz adminisracyjnych, jako organów dozoru prasowego, jest zapobieganie przestępstwom popełnianym w druku.

2) wystawianie na widok publiczny rysunków fotografji, oraz wogóle przedmiotów, obrażających moralność publiczną stanowi przestępstwo ścigane przez kodeks karny (art. 281 K. K.)

3) sprzedawcy uliczni druków wykonywujący swój zawód na mocy zaświadczeń władz administracyjnych (art. 9 Dekretu z dnia 7.II.1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o zakładach drukarskich i składach druków, Dz. Pr. Nr. 14) nie powinni korzystać z nadanych im uprawnień w sposób, który prowadzi do następstw niepożądanych dla interesu publicznego, na podstawie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. BC. 8244/24 z dnia 22/IX br. polecam co następuje: 1) wzmocnić dozór prasowy nad wydawnictwami o charakterze pornograficznym i w wypadku stwierdzenia w nich cech przestępstw, bezwzględnie stosować rygory z art. 27 Dekretu z dnia 7/II. 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych zwracając się jednocześnie do sądu z wnioskami o zawieszenie takich wydawnictw.

2) roztoczyć ścisły nadzór nad wystawami sklepowemi w celu zapobieżenia wystawieniu na widok publiczny rysunków, fotografji i t. p. przedmiotów obrażających moralność, oraz pociągania winnych do odpowiedzialności sądowej z art. 281 K. K.

3) w wypadkach stwierdzenia, że sprzedawcy uliczni druków nie stosują się do przepisów obowiązujących pociągać winnnych do odpowiedzialności sądowej, występując jednocześnie do sądów z wnioskiem o pozbawienie ich prawa zajmowania się sprzedażą druków.

Lublin dnia 14 października 1924.

Wojewoda Lubelski
w. z. *Dr. St. Bryła.*

B.

160.

Położenie emigrantów polskich na Kubie i w Meksyku.

L. 11837/P. B.

Wobec tego, że pomimo ostrzeżeń Urzędu ogłaszanych parokrotnie w prasie, wiele osób stara się w dalszym ciągu o uzyskanie paszportów na wyjazd do Kuby. Urząd Emigracyjny podaje następujące informacje o położeniu emigrantów polskich na tej wyspie uzyskane drogą urzędową.

W obecnej chwili przebywa na Kubie od 5 do 6 tysięcy emigrantów podających się za obywateli polskich. Ludzie ci prócz bardzo nielicznych wyjątków, przybyli wyłącznie w celu przedostania się do Stanów Zjedn. Łudzono ich bowiem w celach zysku, że wobec bliskiej odległości Kuby do tego kraju i łatwości otrzymania wizy, podróż ta nie będzie przedstawiała żadnych trudności. Po przekonaniu się, że padli ofiarą swej łatwowierności, ludzie ci próbują znaleźć pracę na miejscu, wskutek jednak panującego na Kubie od lat kilku bezrobocia i nagromadzenia dziesiątków tysięcy emigrantów różnych narodowości, znalezienie pracy jest najczęściej niemożliwe albo też ofiarowane są nadzwyczaj liche niewystarczające na utrzymanie zarobki. Pozostawieni sami sobie, bezradni, bez znajomości języka, bez pomocy z zewnątrz, emigranci polscy skazani są na ostatnią nędzę. Leżą tygodniami na barłogach w dusznych i brudnych szopach lub wprost po ogrodach i polach, przetrząsają kosze ze śmieciami, aby znaleźć w nich stęchłe okruchy i zaspokoić głód. Ci, którzy pracują w niewiele lepszych są warunkach. Koszt utrzymania jest na Kubie wysoki, wynosi przeciętnie 1 dolar 20 centów za same jedzenie, zarobki zaś przy budowie kolei lub plantacjach trzciny cukrowej wynoszą najwyżej 1 dolar 50 centów, nie wystarczają więc na mieszkanie, odzież i inne konieczne wydatki. To też mieszkania emigrantów przedstawiają okropny widok. Po kilkanaście osób — mężczyzn i kobiet — gnieździ się w jednym pokoju często bez łóżek na ziemi.

Warunki klimatyczne i zdrowotne są przy tem zabójcze dla polskich emigrantów. Tropikalne upały, febra, choroby skórne i weneryczne zabierają wiele żyć ludzkich, a nędza oddaje częstokroć kobiety do domów rozpusty. Bójki i krzywdy powstałe na tle swarów pomiędzy poszczególnemi narodowościami i nadużyć oszustów, spekulujących na nędzy emigrantów, dopełniania miary ich cierpień.

Niektórzy wychodźcy, chcąc za wszelką cenę wydostać się z Kuby korzystają z usług szwarcowników, którzy proponują im przejazd do Stanów Zjednoczonych, lecz transporty te zwykle kończą się tragicznie, gdyż straż wojskowa czuwająca nad wybrzeżem ostrzeliwuje łodzie, a burzliwe w tym pasie morze, na którem pozostają nieraz kilka dni, próbując obejść czujność straży, zatapia je.

Inni padają ofiarą specjalnych przedsiębiorstw złodziejskich, które pobierają około 200 dolarów od osoby za przewiezienie do Stanów w rzeczywistości jednak przewożą ich na drugą stronę wyspy i tam wysadzają na bezludnem polu, tłómacząc, że jest to terytorjum Stanów i że dalszą podróż odbyć mogą koleją.

Znaczna część emigrantów przedostaje się do Meksyku, sądząc mylnie, że przekroczenie lądowej granicy przedstawia mniej trudności i jest bezpieczniejsze. Lecz na wybrzeżu meksykańskiem, jak głoszą wieści zorganizowane bandy uzbrojonych rabusiów napadają na emigratów lądujących w odludnych miejscowościach, rabują ich. a często dla zatarcia śladów mordują i rzucają ciała do morza.

Pomijając to niebezpieczeństwo, warunki życia w Meksyku są podobnie jak na Kubie bardzo niekorzystne i ciężkie dla emigrantów polskich nieznających języka i pozbawionych opieki. Wobec ostatnich walk domowych i ciągłych zamieszek politycznych panuje bowiem w kraju tym zastój przemysłowy i bezrobocie.

Ostrzega się przeto tych, którzy chcą wbrew przepisom emigracyjnym wydanym przez Stany Zjednoczone przedostać się do tego kraju przez Kubę lub Meksyk, aby nie ulegali radom i obietnicom osób, które namawiają do kupna kart okrętowych i do obejścia wymaganych formalności podróżnych. W celu wykorzenienia podobnej szkodliwej i nieprawnej propagandy należy zawiadamiać o niej władze miejscowe lub Urzędy Emigracyjne.

Urząd Emigracyjny przy Minisierstwie Pracy i Opieki Społecznej, wydając powyższy komunikat,

zaznacza jednocześnie, że wydaje zezwolenia na paszporty do tych krajów, jedynie na zasadzie rejentalnego wezwania krewnych. lub pracodawców, zatwierdzonego przez Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej w Nowym Jorku.

161.

Kurs dla pracowników oświatowych.

Staraniem zrzeszonych fachowych organizacji oświatowych odbędzie się 6 tygodniowy kurs dla pracowników oświatowych.

Kurs jest przeznaczony przedewszystkiem dla pracowników kulturalnych, którzy przy różnych warsztatach działalności oświatowej, odczuwają braki w przygotowaniu teoretycznem i organizacyjnem. Program przewiduje część ogólną, obejmującą naukę o Polsce współczesnej, podstawach pracy oświatowej i jej stanie w Polsce i zagranicą oraz wydziały specjalne. A — dla organizatorów i nauczycieli kursów dla dorosłych, B — dla organizatorów życia kulturalnego w domach ludowych, ogniskach spółdzielczych i t. d. C — dla bibljotekarzy. Oprócz wykładów odbywać się będę zajęcia praktyczne i prace seminaryjne w Pracowni Oświaty Pozaszkolnej Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecznia Publicznego oraz zwiedzanie instytucji oświatowych.

Wszystkie wykłady dostosowane będą do poziomu osób, posiadających wykształcenie średnie. Szkolenie praktyczne odbywać się będzie pod kierunkiem fachowców zgrupowanych w urządzających kurs instytucjach: Centralnem Biurze Kursów dla Dorosłych, Komisji Domów Ludowych, Centralnego Związku Kółek Rolniczych, Wydziału Propagandy Polskich Stowarzyszeń Spożywców i Związku Bibljotekarzy Polskich.

Kurs rozpocznie się 7 stycznia, trwać będzie do 21 lutego 1925 roku. Zgłoszenia przyjmuje oraz udziela informacji Centralne Biuro Kursów dla Dorosłych Krucza 21.

PROGRAM KURSU.

I. Część ogólna.

Wspólna dla wszystkich.

Nauka o Polsce współczesnej. Ustrój państwa. Samorząd.

Ideologja podstawy pracy oświatowej. Współczesne ustawodawstwo oświatowe. Ogólne zagadnienia organizacyjne i metodyczne.

Stan pracy oświatowej w Polsce i zagranicą.

Zwiedzanie instytucji społecznych i oświatowych w Warszawie. Wycieczka Łódź — Poznań.

Zajęcia seminaryjne w Pracowni Oświaty Pozaszkolnej Ministerjum W. R. i O. P.

II. Wydziały specjalne.

A. Kurs Metodyczny dla organizatorów i nauczycieli Kursów dla Dorosłych.

Zagadnienie organizacyjne (Kursy początkowe i Szkoła dla dorosłych Koła Oświatowe słuchaczy. Kursy dla młodocianych. Świetlice). Ramy programów.

Metodyka nauczania poszczególnych przedmiotów (jęz. polski, rachunki, geografja, nauka obywatelska, historja).

Prócz wykładów: lekcje typowe, próbne, wizytacje ognisk Kursów dla Dorosłych m. st. Warszawy.

B. Kurs dla organizatorów życia kulturalnego w Domach ludowych, Ogniskach spółdzielczych i t. d.

Typy i życie organizacyjne Domów ludowych i wydziałów wychowawczych spółdzielni.

Poszczególne formy pracy kulturalnej w D. L.

Opieka społeczna. Ogniska i sale zajęć dla dzieci.

Prócz wykładów zwiedzania i zajęcia praktyczne (opracowanie sztuki, chór, gry i zabawy).

C. Kurs bibljotekarski.

Historja rozwoju pisma, książki i bibljotek.

Budynek i wewnętrzne urządzenie bibljoteki.

Bibljografja. Kompletowanie księgozbioru.

Technika bibljotekarska.

Organizacja bibljotekarstwa.

Słuchaczy obowiązuje praktyka przez cały czas trwania kursu do 3 godz. dziennie.

162.

Pożyteczne wydawnictwo.

Ruch na polu budowania Domów Ludowych i wznawiania pracy dawnych instytucji, wzmaga się w miesiącach ostatnich pomimo ciężkich warunków materjalnych. Świadczy to o żywem zainteresowaniu samorzadów i instytucji kulturalnych sprawą dźwigania wzyż życia społecznego. Wiele poczynań rozbija się o nieumiejętność organizowania Towarzystw Domu Ludowego, nieznajomość form prawnych i wzorów. Dotychczasowa literatura nosiła wyłącznie charakter propagandystyczny. Niezmiernie na czasie ukazała się broszura W. Sosińskiego: *Jak zakładać Dom Ludowy*, zawierająca szczegółowe wskazówki organizacyjne. Dotyczą one również prowadzenia Towarzystwa Domu Ludowego, ukazują jak koordynować siły i pomnażać je przez współdziałanie. Broszurę wydała Komisja Domów Ludowych Centralnego Związku Kołek Rolniczych (Warszawa Tamka 1).

Ogłoszenia o rejestracji stowarzyszeń.

163.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 5 sierpnia 1924 r. L. 7913/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 320 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w szkole Rolniczej w Miętnem gm. Wola Rębkowska pow. Garwolińkiego".

164.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 5 sierpnia 1924 r. L. 7933/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 321 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Kąkolewnicy pow. Radzyńskiego".

165.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 15 listopada 1924 r. L. 9986/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 349 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Sworach gm. Swory pow. Bialskiego".

166.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 15 listopada 1924 r. L. 10522/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 350 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Domu Żołnierza Polskiego w Lublinie“.

167.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 15 listopada 1924 r. L. 11341/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 351 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Łabuńkach, gm. Łabunie pow. Zamojskiego“.

168.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 20 listopada 1924 r. L. 10321/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 352 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Braciejowicach gm. Kamień pow. Puławskiego“.

169.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 20 listopada 1924 r. L. 10322/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 353 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Kamieniu gm. Kamień pow. Puławskiego“.

170.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 20 listopada 1924 r. L. 10702/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 354 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Gocławiu gm. Parysów pow. Garwolińskiego“.

171.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 20 listopada 1924 r. L. 10799/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 355 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Stężycy gm. Stężyca pow. Garwolińskiego“.

172.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 20 listopada 1924 r. L. 10813/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 356 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Sosnowicy gm. Turno pow. Włodawskiego“.

173.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 20 listopada 1924 r. L. 10814/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 357 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej we Włodawie“.

174.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 20 listopada 1924 r. L. 10819/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 358 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Woli Ossowińskiej gm. Wojcieszków pow. Łukowskiego“.

175.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 20 listopada 1924 r. L. 10891/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 359 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Trojanowie gm. Trojanów pow. Garwolińskiego“.

176.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 20 listopada 1924 r. L. 11450/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 360 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej Potęga w Ługach Wielkich gm. Czuryły pow. Siedleckiego“1

177.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z dnia 1 grudnia 1924 r. L. 11637/Pr. B. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 361 stowarzyszenie pod nazwą: „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Gołych-Łazach, gm. Jarczew pow. Łukowskiego“.

178.

RUCH SŁUŻBOWY

do dnia 22 grudnia 1924 r.

a) w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

Zwolnieni:

Wydział Zdrowia (IV.)

Dr. Rachalewski Euzebjusz, kontr. lekarz dla prac państw. na skutek redukcji (M. S. W.).

b) w Starostwach Województwa Lubelskiego.

Nowo mianowani:

Hrubieszów.

Giżanowski Bohdan, kontr. pracow. XII st. sł. (M. S. W.).

Krasnystaw.

Beuth Jan, kontr. pracown. XI st. sł. (M. S, W.).

Zwolnieni:

Biała.

Dr. Czesław Domański, kontr. lekarz dla prac. państw. na sk. redukc. (M. S. W.).

Gorzechowski Michał, kontr. prac. IX st. sł. (M. S. W.).

Krasnystaw.

Kowalski Roman, pr. urz. XI. st. sł. na wł. prośbę (M. S. W.).

Lublin.

Stopnicka Marja, pr. urz. XI st. sł. na własną prośbę (M. S. W.).

Radzyń.

Salach Franciszek, pr. urz. IX st. sł. (M. S. W.)

Zamość.

Dr. Pieńczykowski Józef, kontr. lekarz dla prac. państw. na sk. red. (M. S. W.).

Przeniesieni:

Chełm.

Szyszkowski Zygmunt, kom. ochr. lasów — na stanowisko inspektora ochrony lasów przy Urzędzie Wojew. w Lublinie (M. R. D. P.).

Golewski Stanisław, pr, assesor nadleśnictwa VIII st. sł. z Lubochni — na stanowisko prowiz. kom. ochr. lasów VIII st. sł. (M. R. D. P.).

Konstantynów.

Suligowski Hipolit, kontr. prac. VIII st. sł. do Krasnegostawu (M. S. W.).

Krasnystaw.

Dąbrowski Eugenjusz, pr. urz. XI st. sł. do Sokołowa (M. S. W.).

Lublin.

Meisner Franciszek, urz. VIII st. sł. do Starostwa w Białej (M, S. W.).

Ziegler Leon, urz. VIII st. sł. z Województwa Stanisławowskiego (M. S. W.)

Zamość.

Żurakowski Stanisław, urz. VII st. sł. do Starostwa w Lubomlu na stanowisko Kierownika Starostwa (M. S. W.).

C.

OGŁOSZENIA:

Ogłoszenie.

Stanisław Ciężki ostrzega przed nabyciem bezwalutowych weksli, a mianowicie dwuch weksli na tysiąc złotych każdy z terminem płatności 1 stycznia 1925 roku, oraz jednego weksla na tysiąc złotych z terminem płatności 1 marca 1925 roku, wystawionych przez ostrzegającego Stanisława Ciężkiego i poręczonych przez Andrzeja Ciężkiego i Konstantego Kurzejewskiego na zlecenie Stowarzyszenia Spożywczego „Jedność“ w Bychawie, jako wydanych pod terrorem, o czem Zarząd Stowarzyszenia został powiadomiony wezwaniem notarjalnem, sporządzonem przez Marjana Kunickiego notarjusza w Lublinie dnia 27 listopada 1924 roku №R 1629.

Ogłoszenie.

Urząd gminy Celiny pow. Łukowskiego ogłasza, że z powodu doszczętnego zniszczenia ksiąg ludności stałej wraz z dowodami dla wsi Celiny, Role, Świercze i Turzerogi, przystąpił do założenia nowych ksiąg ludności stałej dla wspomnianych wsi, przeto wzywa wszystkie osoby przynależne do wyżej wymienionych wsi, a zamieszkałe na terenach poza tutejszą gminą, aby w przeciągu trzech miesięcy od daty wydrukowania niniejszego ogłoszenia, zgłosiły się osobiście do urzędu gminnego mającego siedzibę we wsi Nurzynie, względnie potrzebne dokumenty przesłały pocztą, w celu zapisania ich do nowych ksiąg ludności stałej. Zgłaszający się do zapisu winni przedstawić: 1) paszport rosyjski lub inny dowód stwierdzający przynależność, 2) metrykę urodzenia swoją oraz członków rodziny i 3) żonaci - metrykę. Osoby, które nie uczynią zadość powyższemu wezwaniu w terminie, natrafią na poważne przeszkody w wydawaniu im jakichkolwiek dokumentów od tutejszego urzędu gminnego.

Ze względu na ważność sprawy, osoby zainteresowane winny składać natychmiast żądane dokumenty, względnie nadsyłać pocztą.

Nurzyna, dnia 25 sierpnia 1924 r.

Wójt gminy Celiny ŚWIERCZEWSKI.

Ogłoszenie.

Na zasadzie art. 17 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scaleniu gruntów Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 19 sierpnia 1924 roku postanowiono: I Wniosek Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Siedlcach z dnia 10 czerwca 1924 roku o wdrożeniu we wsi Przygody - Włościańskie i Przygody Dworskie gminy Krześlin powiatu Siedleckiego postępowania scaleniowego zatwierdzić. II Obszar scalenia ustalić jak następuje: 1) wszystkie grunta ukazowe, zapisane w tabeli likwidacyjnej wsi Przygody (według tabeli likwidacyjnej 372 mg. 242 pr. czyli 208,62 ha) 2) grunta otrzymane przez włościan wsi Przygody z folwarku Przygody na mocy dobrowolnego układu z dnia 19 grudnia 1921 roku za zrzeczenie się praw do pastwiskowych służebności (33 ha 7583 kw. metrów), 3) drobnoszlacheckie grunta gospodarcze wsi Przygody - Włościańskie do ksiąg hipotecznych nie wniesione) według pomiarów z 1874 roku 240 morgów, czyli 134,46 ha) i 4) całe dobra ziemskie Folwark Przygody, objęte księgą wieczystą tejże nazwy.

III. Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być przez osoby zainteresowane zaskarżone do Głównej Komisji Ziemskiej w terminie trzydziestodniowym, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia odpisu motywowanego orzeczenia, przyczem skarga winna byc wniesiona za pośrednictwom Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie.

Wobec niezaskarżenia w terminie właściwym przez osoby zainteresowane niniejszego orzeczenia, stało się ono prawomocnem i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Obwieszczenie.

Wydział Hidoteczny przy Sądzie Pokoju w Tomaszowie lubelskim obwieszcza, że otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych:

1) w dniu 27 sierpnia 1921 r. Szejwie Sztul, współwłaścicielce opisanej w dziale I pod № 3 wykazu hipot. nieruchomości w m. Tomaszowie, oznaczonej № hipot. 218,

2) w dniu 21 października 1915 r. Szmulu Lederkremerze, współwłaścicielu nieruchomości, opisanej w dziale I pod lit. B wykazu hipot. w m. Tomaszowie, oznaczonej № hip. 100/183,

3) przed dniem 5 września 1851 r. Frymce Kirszcholc, współwłaścicielce nieruchomości w m. Tomaszowie, oznaczonej № hip. 16.

4) w dniu 27 października 1921 r. Franciszku Kulczyńskim, właścicielu nieruchomości w m. Tomaszowie,, oznaczonej № hipot. 117.

Termin zamknięcia powyższych postępowań spadkowych wyznaczony został na dzień 25 maja 1925 r. w którym to dniu osoby interesowane winni zgłosić prawa swoje do tych nieruchomości w biurze Wydziału Hipotecznego pod skutkami prekluzji.

Obwieszczenie.

Wydział hipoteczny przy Sądzie Pokoju w Garwolinie obwieszcza że otwarte zostało postępowanie spadkowe po zmarłym 19 kwietnia 1925 roku Janie Kwiatkowskim, właścicielu nieruchomości w Garwolinie, oznaczony hipot. № 83.

Termin zamknięcia tego postępowania wyznaczony został na d. 21 lutego 1925 roku w kancelarji hipotecznej w Garwolinie, w którym interesowani winni zgłosić prawa swoje pod skutkami prekluzji.

Pisarz hipoteczny

(—) Wł. ŚLUSKOWSKI

Obwieszczenie.

Wydział hipoteczny przy Sądzie Pokoju w Garwolinie obwieszcza, że otwarte zostało postępowanie spadkowe po zmarłym 23 kwietnia 1924 roku Władysławie Kłokockim — właścicielu nieruchomości w mieście Garwolinie przy ul. Staszyca oznaczonej Nr. Nr. policyjnym 18 hipotecznym 46.

Termin zamknięcia tego postępowania wyznaczony został na dzień 25 maja 1925 roku w kancelarji hipotecznej w Garwolinie w którym interesowani winni zgłosić prawa swoje pod skutkami prekluzji.

Pisarz hipoteczny Wł. ŚLUSKOWSKI.

Obwieszczenie.

Wydział Hipoteczny przy Sądzie Pokoju w Tomaszowie lubelsk. obwieszcza, że otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych:

1) w dniu 15 marca 1917 r. Icie Lajter — właścicielce połowy placu opisanego w dziale I pod lit. „b" wykazu hipotecznego dla nieruchomości, położonej w m. Tomaszowie, oznaczonej № hipot. 311,

2) w dniu 30 października 1907 r. Josefie Zyngier właścicielu $^3/_4$ części nieruchomości, położonej w osadzie Komarowie, oznaczonej № hipot. 45.

Termin zamknięcia powyższego postępowania spadkowego wyznaczony został na dzień 16 czerwca 1925 r. w którym dniu osoby interesowane winny stawić się w biurze tegoż Wydziału Hipotecznego pod skutkami prekluzji.

Obwieszczenie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej Podlaskiej J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 16 stycznia 1925 r. o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej Podlaskiej, odbędzie się w drodze działów, sprzedaż majątku, położonego na wsi Kobylany, gminy Kornica, powiatu Konstantynowskiego pozostałego po zmarłym Janie Gereszu, składającego się z $^3/_4$ części osady włościańskiej, zapisanej w tabeli likwidacyjnej pod Nr. 4, przestrzeni 21 morg 275 prętów różnej ziemi i lasu z zabudowaniami drewnianemi krytemi słomą—domem mieszkalnym i chlewami, oraz innymi przynależnościami w opisie szczegółowo wymienionymi.

Nieruchomość ta hipoteki niema w zastawie lub dzierżawie nie znajduje się i długami nie obciążona, zasiewy zimowe nie są poczynione.

Licytacja, na podstawie opisu, dokonanego 22 października 1924 r., rozpocznie się od sumy pięć tysięcy pięćset (550) złotych.

Pragnący przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację, kaucję (wadjum) w kwocie pięćset pięćdziesiąt (550) złotych i dowód obywatelstwa polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej Podlaskiej w godzinach urzędowych.

m. Biała Podlaska 10 listopada 1924 r.

Komornik Sądowy J. GAŁACH.

Obwieszczenie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej Podlaskiej J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 16 stycznia 1925 r. o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej Podlaskiej, odbędzie się w drodze działów, sprzedaż majątku, położonego na wsi Kobylany, gminy Kornica, powiatu Konstantynowskiego, pozostałego po zmarłym Janie Gereszu, składającego się z połowy osady włościańskiej, zapisanej w tabeli likwidacyjnej pod № 8, ogólnej przestrzeni 17 morgów 96 prętów różnej ziemi i lasu ze stajnią i spichrzem pod jednym dachem z przybudówkami i innymi przynależnościami, szczegołowo wymienionymi w opisie, lecz bez zasiewów, które na zimę nie były poczynione.

Nieruchomość ta hipoteki niema, w zastawie lub dzierżawie nie znajduje się i długami nie obciążona.

Licytacja, na podstawie opisu, dokonanego 22 października 1924 r., rozpocznie się od sumy cztery tysiące (4000) złotych.

Pragnący przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację, kaucję (wadjum) w kwocie czterystu (400) złotych i dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w Białej Podlaskiej w godzinach urzędowych.

m. Biała Podl. 10 Listopada 1924 r.

Komornik Sądowy J. GAŁACH,

Obwieszczenie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej Podlaskiej J. Gałach, mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 16 stycznia 1925 r. o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej Podlaskiej, odbędzie się w drodze działów, sprzedaż majątku, położonego na wsi Kobylany, gminy Kornica, powiatu Konstantynowskiego, pozostałego po zmarłym Janie Gereszu, składającego się z połowy osady włościańskiej, zapisanej w tabeli likwidacyjnej pod № 7, ogólnej przestrzeni 8 morgów 128$^1/_2$ prętów różnej ziemi i lasu z zabudowaniami drewnianymi stodołą, chlewem —oborą i innymi przynależnościami, szczegółowo wymienionymi w opisie, lecz bez zasiewów, które na zimę nie były poczynione.

Nieruchomość hipoteki niema, w zastawie lub dzierżawie nie znajduje się i długami nie obciążona.

Licytacja na podstawie opisu, dokonanego 22 października 1924 r., rozpocznie się od sumy dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt (2850) złotych.

Pragnący przyjąć udział w licytacji, przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi, prowadzącemu licytację, kaucję (wadjum) w kwocie dwieście osiemdziesiąt pięć (285) złotych i dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego komornika w Białej Podlaskiej w godzinach urzędowych

m. Biała Podl. 10 listopada 1924 r.

Komornik Sądowy J. GAŁACH.

Sprostowanie.

W dziale ogłoszeń Starostwa Łukowskiego Dz. Urz. № 6 str. 68 i Dz. Urz. № 7 str. 84 zamiast Bartazowski Andrzej ma być „Razkazowski Andrzej".

Starosta Bialski ogłasza:

Moszek Lerer zagubił dowód osobisty wydany mu przez tut. Starostwo w 1922 r. za Nr. 301 Ser. A. Nr. 119022.

Wiktor Knapik z Dobrynki gminy Piszczac, zgubił legitymację nauczycielską Nr. 58 na przejazd kolejami państwowemi.

Feliks Malinowski z Chotyłowa zagubił dowód osobisty, wydany mu przez wójta gminy Piszczac w roku 1921.

Boruch Piskiel zgubił kartę odroczenia, wydaną przez P. K. U. w Białej Podlaskiej.

Mordko Wajntraub, syn Chaima z Białej Podlaskiej, roczn. 1900 zgubił książeczkę wojskową L. 168, wydaną przez 35 p. p.

Sroce Janklowi w pociągu przed stacją Terespolem skradziono dowód osobisty, wydany przez Magistrat Bialski.

Wodziński Wacław z gminy Piszczac zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Biała-Podlaska.

Starosta Chełmski ogłasza:

Klajne Gustaw z gm. Swierze pow. Chełmskiego zgubił kartę powołania wydaną przez P. K. U. Chełm.

Frydland Boruch z gm. Swierze pow. Chełmskiego zgubił kartę powołania wydaną przez P. K. U. Chełm.

Kozaczuk Józef z gm. Swierze pow. Chełmskiego zgubił kartę powołania wydaną przez P. K. U. Chełm.

Dyczko Franciszek z gm. Swierze pow. Chełmskiego zgubił kartę powołania wydaną przez P. K. U. Chełm.

Frydczyk Szturm z gm. Swierze pow. Chełmskiego zgubił dowód osobisty wydany przez gminę Swierze.

Chmielewski Ignacy, roczn. 1897 z gminy Rakołupy, zgubił książeczkę wojskową i kartę mob., wydaną przez P. K. U. Chełm.

Jędruszczak Józef z gm. Rejowiec pow. Chełmskiego, zgubił kartę odroczenia L. 1078 wydaną P. K. U. Chełm.

Bielecki Stanisław z gminy Pawłów powiatu Chełmskiego, zgubił książeczkę wojskową rocznika 1898, wydaną przez P. K. U. Chełm.

Starosta Garwoliński ogłasza:

Woźniak Onufry s. Walentego rocznik 1900 zagubił książeczkę wojskową i kartę powołania wydaną przez P. K. U. Puławy.

Tobjasz Juljan, roczn. 1890 zam. w Warszawie ul. Chmielna Nr. 72, zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Warszawa VIII Komisarjat.

Wester Stanisław z Garwolina zgubił książeczkę wojskową roczn. 1891 wydaną przez P. K. U. Puławy.

Krzymowskiemu Władysławowi Sędziemu Śledczemu w Garwolinie skradziono kartę podwodową, kartę na prawo noszenia broni i polowania, wydane przez Starostwo w Garwolinie w 1924 r. oraz legitymację służbową Nr. 41, wydaną przez Prezesa Sądu Okr. w Siedlcach.

Starosta Janowski ogłasza:

Rawka Zofja zam. w Wałowicach gm. Annopol zagubiła kartę ewidencyjną na konia Nr. 119/II.

Byra Adam zam. w kol. Polichna gm. Brzozówka zagubił kartę ewidenc. na konia Nr. 238/II.

Krzysztoń Franciszek zam. w Rataju ord. gm. Kawęczyn zagubił kartę ewidencyjną na konia Nr. 137/II.

Zuber Józef zam. w Popkowicach gm. Urzędów zagubił kartę ewidencyjną na konia Nr. 72/II.

Pietras Józef zam, w Zdziechowicach gm. Zaklików zagubił kartę ewidencyjną Nr. 34/II.

Firstównej Walerji zamieszkałej w Wilkołazie skradziono wraz z pieniędzmi i różnymi papierami legitymację nauczycielską wystawioną przez Min. Wyzn. Rel. i O. P. w Warszawie.

Starosta Konstantynowski ogłasza:

Mikołaj Wasiluk, z Lipna gminy Sarnaki zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez 5 pułk ułanów za L. 571.

Jan Hawryluk z fol. Toporowa gm. Swiniarów zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez 2 pułk art. ciężkiej.

Michałowi Łukaszukowi z Nowosiółek skradziono w Brześciu kartę demobilizacyjną, wydaną przez 7 p. p. Leg.

Marcinowi Mikołajukowi ze wsi i gm. Bohukały, skradziono w Leśnej książeczkę wojskową, kartę mobilizacyjną, tymczasowe zaświadczenie demobilizacji wydane przez 2 p. zap. i świadectwo moralności.

Józef Wawryniuk z Mokran Nowych gm. Bohukały zagubił pozwolenie na rewolwer, wydane przez Starostwo Konstantynowskie dnia 25/I. 24 r. Nr. 1183/Bp.

Moszko Aron Pragier z Łosic zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. w Siedlcach Nr. 109/1885.

Józefowi Mikiciukowi z Klonownicy-Wielkiej gm. Rokitno, skradziono portfel, książeczkę wojskową, wydaną przez P.K.U. w Siedlcach L. 845/1901.

Leon Karmarz z Kołczyna gmina Bohukały, zagubił książeczkę wojskową i kartę mob. wydaną mu przez P. K. U. Siedlce L. 703/1900.

Starosta Krasnostawski ogłasza:

Stec Mikołaj, mieszkaniec wsi Krupe gm. Rudka, dnia 16 września 1924 r. w Krasnymstawie zgubił portfel skórzany żółty wraz z książeczką wojskową, wydaną przez P. K. U. Zamość na jego nazwisko oraz metrykę urodzenia, również na jego imię.

Tkaczykowi Wojciechowi z folw. Oleśniki gm. Fajsławice, dnia 28 czerwca r. b. w podróży pociągiem skradziono książeczkę wojskową roczn. 1894, wydaną przez P. K. U. w Lublinie.

Starosta Lubelski ogłasza:

Dr. Hipolit Kaczyński, Inspektor lekarski zagubił legitymację urzędniczą wydaną przez Ministerstwo Zdrowia Publ. w r. 1918 za Nr. 62 oraz upoważnienie do nadzoru sanitarnego nad kolejami.

Unieważnia się zgubioną przez Józefa Dudka legitymację urzędniczą Nr. 16192 wydaną przez Ministerstwo Wyzn. Rel. i O. P.

Sprawozdanie z kwesty na rzecz Ochrony dla dziec w dniu 18 września 1924 r.

Ogółem zebrano	zł. 804.09 gr.
Wydatki	zł. 34.45 „
Czysty dochód	zł. 769.64 gr.

Zarząd

Kwesta uliczna w dniu 14 września 1924 r. na rzecz „Kropli Mleka" przyniosła 319 zł. groszy 09. Zarząd.

Sprawozdanie kasowe ze znaczka w dniu 26/IX. 1924 r.

Ogólnie zebrano	929 zł. 45 gr.	7.100.000 Mk.
Wydatki drobne	11 zł. 95 gr.	
Czysty dochód	917 zł. 50 gr.	7.100.000 Mk.

Zarząd.

Kwesta na rzecz Żydowskiego Towarzystwa Dobroczynności „Achi Ezer" urządzona w dniach 22, 23, 24 i 25 września 1924 roku dała czystego dochodu złp. 683 gr. 15.

Zarząd.

Sprawozdanie z kwesty odbytej w dniu 4 maja 1924 r. na rzecz Straży Ogniowej Ochotniczej w Bełżycach

Dochód	93.000.000 mkp.
Rozchód	8.000.000 mkp.
Czysty zysk	85.000.000 mkp.

Kwesta na rzecz Schroniska dla Starców i Kalek w dniu 19 września 1924 r. w Teatrze Miejskim dała czystego zysku 94 zł. 70 gr.

Zarząd

Kwesta na rzecz „Domu Zarobkowego" w Lublinie w dniu 26 października 1924 r. dała czystego zysku zł. 850 gr. 40.

Zarząd.

Kwesta na rzecz Towarzystwa Patronatu Więziennego w Lublinie dnia 2 listopada 1924 r. dała czystego zysku zł. 398 gr. 39.

Zarząd.

Sprawozdanie z Tygodnia Polskiego Białego Krzyża w czasie od dnia 19 do dnia 25 października 1924 r.

Wpływ z puszek	1098 zł.
Wpływ z nalepek	563 zł. 50 gr.
Razem	1661 zł. 50 gr.

Zarząd.

Sprawozdanie z kwesty odbytej w dniu 13 czerwca 1924 roku na rzecz Ochtniczej Straży Ogniowej w Bełżycach,

Dochód	80.550.000 Mk.
Rozchód	18 300.000 „
Czysty zysk	62.250.000 Mk.

Zarząd.

Kwesta na rzecz Inwalidów Wojennych, urządzona w dniu 17 czerwca b. r. dała czystego dochodu 154.230 Mk.

Patron Stowarzyszenia Robotników Chrześcijańskich w Piaskach. Ks. Borucki.

Kwesta na rzecz Schroniska Starców i Kalek w dniu 21 września 1924 r. dała czystego zysku 1.012 zł. 55 gr.

Zarząd.

Starosta Lubartowski ogłasza:

Józef Ogórek z Sosnowca gminy Wielkie zgubił kartę na broń, wydaną przez Starostwo Lubartowskie dnia 28 lutego 1923 r. L. 80534/192.

Józef Kowalski syn Józefa z Rudzienka gminy Chudowola zgubił tymczasowy dowód osobisty, wydany przez Urząd Gminy Chudowola.

Starosta Łukowski ogłasza:

Chłopek Antoni z Łukowa zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Łuków № 108.

Kamiński Bronisław z Łukowa zgubił książeczkę inwalidzką wydaną przez P. K. U. Łuków Nr. 189.

Razkazowski Andrzej z Wierzchowiny zgubił kartę azylu Nr. 20/8 z 16/IV 923 r. wydaną przez Starostwo Wysoko-Mazowieckie.

Messyngier Dawid z Krzywdy zgubił dokument wojskowy, wydany przez P. K. U. w Łukowie.

Rogalski Roch z Brześcia zgubił dowód osobisty, wydany przez Starostwo Brzeskie i dowód tożsamości kolejowy.

Kamiński Stanisław z Łukowa zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Łukowie.

Deleżuch Franczak z Wojcieszkowa zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Łuków.

Lejbusiowi Denderowiczowi z Okrzei, gm. Gułów, skradziono dokument wojskowy — kartę powołania, — wydaną przez P. K. U. Łuków za Nr. 159.

Izdebski Jan Edward z Łukowa, zagubił dowód osobisty, wydany w r. 1919 przez XIII Komisarjat w Warszawie.

Sołtysiakowi Mieczysławowi z Ciechomina pow. Łukowskiego skradziono książkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Ostrowiu Łomżyńskim.

Paszkowski Stanisław z Żyłek pow. Łukowskiego zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Łuków.

Starosta Puławski ogłasza:

Dr. med. Szenderowicz Naum zgubił dowód osobisty Nr. 842, wydany 1/VIII 24 r. przez Starostwo Puławskie.

Tyszkowski Stanisław nauczyciel z Bobrownik gm. Irena, zgubił legitymację nauczycielską Nr. 18887, wydaną w 1921 r. przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Zofji-Antoninie Kleniewskiej zginął dowód osobisty Nr. 682, wydany przez Starostwo Puławskie dnia 28/IV. 23 r.

Winnicki Feliks z gm. Karczmiska zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Puławy.

Starosta Radzyński ogłasza:

Chaja-Cyrla Memblum z Radzynia zgubiła dowód osobisty Nr. 315, wydany przez Magistrat miasta Radzynia.

Apelbaum Lejzor zgubił tymczasowy dowód osobisty Nr. 1598/556, wydany przez Magistrat m. Radzynia.

Kaszemacher Alter Chaskiel z Radzynia zgubił tymczasowy dowód osobisty Nr. 518.

Mitkowski Michał z gminy Siemień, zgubił tymczasowy dowód osobisty, wydany w roku 1920.

Sztajnbergowi Szmulowi unieważnia się kartę ewidencyjną Nr. 2231 koloru żółtego, wydaną przez Komisję Przeglądową Koni na powiat Radzyński.

Edelmam Łaja-Dyna zgubiła tymczasowy dowód osobisty Nr. 2380/1921 r. wydany przez Magistrat m. Radzynia.

Zień Władysław roczn. 1898 zgubił tymczasowe zaświadczenie demobilizacji Nr. 4913 z datą 6/IX. 1921 r.

Smoliński Franciszek, syn Łukasza, roczn. 1896, zgubił tymczasowe zaświadczenie demobilizacji L. 489 z datą 2/IV. 1921 roku.

Prejznerówna Anna, Nauczycielka w Polskowoli zgubiła legitymację służbową Nr, 27034, wydaną przez Ministerstwo W. R. i O. P.

Buhaj Jan, syn Andrzeja, rocznik 1892, zgubił kartę powołanią L. 1 z datą 17/IX. 1920 r. oraz tymczasowy dowód osobisty.

Jan Paszko, rocznik 1897 zgubił Tymczasowe Zaświadczenie Demobilizacji L. dz. 871/21 Ew.

Srul Fink, Syn Zelika, rocznik 1900 zgubił kartę bezterminowego urlopowania.

Grynwald Mejer, rocznik 1889, zgubił kartę powołania Nr. 214 z dnia 15/X. 1920 r. P. K. U. Biała.

Wacław Bańkowski, syn Karola, roczn. 1899, zgubił książeczkę wojskową z dnia 7/IV. 1923 r. wydaną przez Komisję Kontrolną w Wohyniu.

Zofja Bombówna, nauczycielka szkoły powszechnej w Rogożnicy, zgubiła legitymację urzędniczą, wydaną przez Ministerstwo W. R. i O. P. za Nr. 1855.

Chaim Szosenfogiel z Międzyrzeca zgubił tymczasowy dowód osobisty, wydany przez Magistrat m. Międzyrzeca dnia 19/IX. 1921 r. za L. 1041.

Chalimoniuk Piotr z Rzeczycy pow. Radzyńskiego roczn. 1892 zgubił książeczkę wojskową Nr. 216 z dnia 13/III. 1923 r. wydaną przez Komisję Kontrolną w gminie Misie.

Denisiuk Piotr z Międzyrzeca, syn Adama, rocz. 1896 zgubił tymcz. zaświadczenie demob. Nr. 3939/21 wydane przez B. Z. 5 p. p. dnia 17/VIII. 21 r.

Gerszon Szyber z Międzyrzecza syn Icka rocz. 1895 zgubił książeczkę wojskową Nr. 795 wydaną dnia 23/III. 1923 r. przez Komisję Kontrolną w Międzyrzecu.

Icek Mejer Cytryniak z Międzyrzeca roczn. 1895 zagubił kartę odroczenia Nr. 219 z dnia 20/I. 1921 r.

Fryd Srul z Międzyrzeca syn Szmula roczn. 1895 zagubił kartę zwolnienia Nr. 247 z dnia 26/VII. 1920 r.

Cukierman Judko, syn Mordki zam. w Międzyrzecu roczn. 1895 zagubił zaświadczenie demob. Nr. 1295/21 wydane przez II B. Etap dn. 19/I. 21 r.

Hamenklaper Moszko, syn Abera, roczn. 1894, zgubił książeczkę wojskową Nr. 773 z dnia 12/III. 1923 r.

Starosta Siedlecki ogłasza:

Chrzanowska Marja, zamieszkała w Siedlcach ul. Kilińskiego Nr. 12, nauczycielka Gimnazjum Państw. Im. Królowej Jadwigi w Siedlcach, zgubiła legitymację urzędniczą, wydaną przez Min. Wyzn. Religijn. i Oświecenia Publicznego.

Mordski Aron, zamieszkały w Siedlcach ul. Pusta Nr. 7 w listopadzie 1924 r. zgubił tymczasowy dowód osobisty, wydany 1922 r. przez Magistrat m. Siedlce.

Pasut Aleksander rocznik 1898, zamieszkały w Siedlcach ul. Starowiejska Nr. 10, w październiku 1924 r. zgubił kartę zwolnienia, wydaną 1921 r. przez P. K. U. Siedlce.

Izdebski Piotr, rocznik 1393, mieszkaniec wsi Garbale, gm. Starawieś, powiatu Siedleckiego, w lipcu 1924 r. zgubił książeczkę wojskową, wydaną 1923 r. przez P. K. U. Siedlce.

Gruszka Benjamin, zamieszkały w Siedlcach ulica Prospektowa Nr. 24 w październiku 1924 r. zgubił kartę demobilizacyjną, wydaną przez 83 p. p. w Kobryniu.

Morgensztern Mordko-Motel zamieszkały w Siedlcach ulica Warszawska Nr. 20, w październiku 1924 r. zgubił kartę odroczenia rocznika 1903, wydaną przez P. K. U. Siedlce.

Waszczuk Szczepan, rocznik 1900, zamieszkały w folw. Chlewiska, gm. Żeliszew, pow. Siedleckiego, w listopadzie 1924 r. zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Siedlce.

Jurzykowi Janowi, rocznikowi 1891, mieszkańcowi wsi i gminy Wieśniew, pow. Siedleckiego, w listopadzie 1224 r. skradziono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Siedlce.

Chil Pinkus Heler, rocznik 1903, zamieszkały w Siedlcach ul. Browarna Nr. 8, w październiku 1924 r. zgubił kartę odroczenia wojskowego wydaną przez P. K. U. Siedlce.

Krajewski Jan rocznik 1896, zamieszkały w Siedlcach ulica Florjańska Nr. 86, w październiku 1924 r. zgubił zaświadczenie demobilizacyjne, wydane przez Baon Zapasowy 2 p. Kolejowego w Jabłonie.

Moszek Kac, roczn. 1895, zamieszkały w Siedlcach Przedmieście Roskosz Nr. 15, zgubił w sierpniu 1924 r. kartę powołania, wydaną przez P. K. U. Siedlce w 1921 r. i tymczasowy dowód osobisty, wydany przez Magistrat m. Siedlec w 1921 r.

Starosta Sokołowski ogłasza:

Eugenjusz Walczak, mieszkaniec stacji kolejowej Telaki pow. Sokołowskiego, popisowy rocznika 1895, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Ostrów-Łomż.

Judko Tuchweber, urodzony w 1905 roku, mieszkaniec miasta Sokołowa, zgubił tymczasowy dowód osobisty, wydany przez Magistrat miasta Sokołowa.

Blachman Lejba mieszkaniec miasta Sokołowa popisowy rocznika 1899 zgubił tymczasowe zaświadczenie demobilizacyjne, wydane przez 7 pułk Strzelców konnych w Poznaniu.

Pliszka Bolesław, mieszkaniec wsi i gminy Kowiesy pow. Sokołowskiego, popisowy rocznika 1895 zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez Pow. Kom. Uzup. Ostrów-Łomż.

Rzetelnemu Moszkowi-Lejb, mieszkańcowi miasta Sokołowa, skradziono książeczkę wojskową, wydaną przez Powiatową Kom. Uzupełnień Ostrów-Łomżyński, oraz patent na handel przyborami czapników.

Małko Bronisław mieszkaniec wsi Skrzeszów pow. Sokołowa, inwalida wojenny, urodzony w roku 1890 zgubił książeczkę inwalidzką, wydaną przez Pow. Kom. Uzupełnień Ostrów, oraz legitymację związkową.

Starosta Włodawski ogłasza:

Łuciowi Bazylemu z Lubiczyna skradziono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Biała L. 5/1886.

Baum Jankiel ze wsi Wola Wereszczyńska zgubił książeczkę zwolnienia L. 1021, wydaną przez P. K. U. Biała.

Fiszman Abram ze wsi Dołhobrody, zgubił książeczkę wojskową L. 46, wydaną przez Powiatową Komendę Uzupełnień Biała Podlaska.

Tymoszczuk Jan ze wsi Wujek, zgubił książeczkę wojskową L. 57/1894, wystawioną przez Powiatową Komendę Uzupełnień Biała Podlaska.

Starosta Węgrowski ogłasza:

Wajsfeld Chila mieszkaniec m. Węgrowa zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Ostrów.

Henrykowi Hinc, zamieszkałemu obecnie w gminie Sadowne powiatu Węgrowskiego, skradziono na stacji w Toruniu paszport zagraniczny, wydany przez Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej w New-Yorku na imię Henryka Hinca i żony jego Pauliny Hinc, który służył na powrót do Kraju.

Janowi Rostek, mieszk. wsi Szynkarzyzna, gminy Sadowne, pow. Węgrowskiego, skradziono kartę ewidencyjną Nr. 876 na klacz maści gniadej lat 5 wzrost 153, wydaną przez Komisję Przeglądową Koni powiatu Węgrowskiego.

Bursztyn Franciszek Inspektor Szkolny powiatu Węgrowskiego zagubił kartę na broń Nr. 87/140848, wydaną przez Starostwo Węgrowskie.

Starosta Zamojski ogłasza:

Gebetowi Szmulowi z Zamościa skradziono w dniu 9 listopada r. b. w Warszawie tymczasowy dowód osobisty, wydany przez Magistrat m Zamościa dnia 20/III 1919 r. za Nr. 1445 oraz książeczkę wojskową wraz z kartą mobilizacyjną wyd. przez P. K. U. Zamość.

Redakcję zakończono 20 grudnia 1924 r.

Drukarnia Państwowa w Lublinie.